

‘Ruud maakte zijn huurwoning aardgasvrij uit wraak’

Posted on 7 september 2019 by Jan Zandbergen

Of: hoe lobbyisten namens de gemeente Amsterdam een progressief rolmodel op de sociale media introduceren. Maak kennis met de fictieve Amsterdamse held ‘Ruud’, die zich diep in de schulden stak om de nieuwe hoofdstedelijke aartsvijand het hoofd te bieden: aardgas.

Wie op de sociale media ooit éénmaal op een bericht heeft geklikt met als onderwerp de energietransitie of het aardgasverbod kent het fenomeen: nadien word je overspoeld met soortgelijke berichten en vooral advertenties van lobbyisten, energieaanbieders en installateurs. De advertentie van de gemeente Amsterdam die ik onlangs op dit gebied kreeg voorgeschoteld is een absolute beauty. Het is de casus van een Amsterdamse huurder, genaamd ‘Ruud’ die tegen het advies van alles en iedereen in besloot van het aardgas af te gaan.

Het verhaal van Ruud is vooral amusant omdat het werkelijk op ieder punt volkomen ongeloofwaardig is. In Ruuds toelichting zitten gaten zo groot als de Grand Canyon. Op elementaire onderdelen ontbreekt elke toelichting en uitleg,

vermoedelijk omdat kritische vragen afbreuk doen aan het Amsterdamse geloofsartikel waar het hier in wezen om gaat: 'Aardgas is slecht, elektriciteit is goed.'

Het begint direct met de payoff, zoals dat in de reclame heet. [lees hier] 'HUURHUIS AARDGASVRIJ MAKEN, HET KAN!' Waarom iemand dat überhaupt zou willen, is geen vraag. De premisse (de veronderstelling dat dit waar is) zit al ingebouwd in de bewering, net zoals in het type vraag dat je vaak in roddelbladen leest. 'Waarom slaat prins Bernhard jr. zijn vrouw? Of: 'Snuift Gordon nog steeds zo veel?'

Ruud huurt een etage van een niet met name genoemde Amsterdamse woningbouwvereniging. Het is best ouwe meuk, want anno 2019 heeft hij nog steeds een geiser en een gaskachel. De woningbouwvereniging wil (rijkelijk laat) een cv-ketel plaatsen, iets dat wordt doorberekend in de huur. Ruud wenst 'wraak' maar geeft ook toe dat hij er 'niet onderuit' kan. Zijn wraakactie bestaat wonderlijk genoeg uit het plaatsen van tien zonnepanelen. Onduidelijk is hoe deze actie hem ontslaat van de contractueel verplichte installatie van de cv-ketel.

Daarbij: hoe kan hij zonnepanelen plaatsen op een dak dat niet zijn eigendom is? Het blijft trouwens niet bij tien panelen: het worden er zelfs twintig. Hier schiet de fantasie ernstig tekort, want als Ruud 33 m2 (20 x 1,65m x 1m) aan zonnepanelen op een dak mag leggen dat niet van hem is, willen en mogen de andere huurders dat natuurlijk ook. Maar dat kan niet meer, want Ruud heeft alle benodigde ruimte daarvoor al ingepikt. Feitelijk propageert de gemeente Amsterdam hier de wet van de jungle. Wie het eerst komt, het eerst maalt. En belangrijker: winner takes all.

De woningbouwvereniging heeft inmiddels een probleem: Ruud heeft volgens eigen zeggen de aardgasleiding laten afsluiten, waardoor de verplichte plaatsing van de nieuwe cv-ketel de facto niet kan doorgaan. Het huurcontract biedt vermoedelijk voldoende ruimte om bij de rechter ontruiming aan te vragen, maar dat aspect blijft opvallend onderbelicht.

Ruud gaat zijn gang

Ruud kan om volstrekt onduidelijke redenen kennelijk zijn goddelijke gang gaan daar in Amsterdam. De verplichting om het huurhuis in de oorspronkelijke staat achter te laten bij verhuizing geldt alleen voor andere huurders, maar niet voor Ruud.

En het verhaal gaat door: Ruud koopt ‘een verwarming’. De bewuste vaagheid van deze twee woorden is hilarisch, want dit is natuurlijk de essentie van het verhaal dat elke lezer wil weten. Want wat voor ‘een verwarming’ koopt Ruud dan? Een warmtepomp? Infraroodkachels? Vloerverwarming? Muurverwarming? Een straalkacheltje? Ruud zwijgt in alle talen.

Neem nota: als Ruud kiest voor een warmtepomp, zal hij daarnaast ook de woning moeten isoleren. En driedubbel glas moeten nemen. plus mechanische ventilatie, want bij die peperdure isolatie is eventjes een raam openen er niet meer bij. Dan klapt de temperatuur met tien graden omlaag en is de warmtepomp de rest van de dag bezig.

Over de warmwatervoorziening is Ruud minder vaag: hij neemt een boiler, maar zwijgt over de capaciteit. Met een combiketel van de woningbouwvereniging was er überhaupt geen capaciteitsprobleem. Ruud kan dan 24 uur douchen, zij het met het gehate aardgas. Dat is uiteraard geen optie, want dit is Amsterdam.

De meeste uitleg geeft Ruud over een uiterst onnozel detail: hij vertelt dat er een perilex-aansluiting nodig is en legt uit wat dat is. Veel belangrijker is de vraag of hij in zijn groepenkast voldoende ruimte heeft voor de extra groepen die hij beslist nodig zal hebben. En vermoedelijk moet hij voor sterkstroom van 1-fase naar 3-fasen, want hij woont in een stokoud flatje met een geiser en een losse gaskachel, en dus vast ook met stokoude elektraleidingen.

Daarnaast zal de woningbouwvereniging vermoedelijk nog steeds de cv-ketel volgens schema willen installeren, al was het maar voor de volgende huurder, dus al met al wordt het erg vol in Ruuds kleine appartement. Voor twintig zonnepanelen is hij al tienduizend euro kwijt, en de salderingsregeling houdt over ruim een jaar op. Voor de isolatie en de warmtepomp is Ruud tenminste €40.000 kwijt, en hij heeft geen eigen huis als onderpand. Tenzij hij spaargeld heeft, zal de bank twee cijfers aan rente rekenen.

Ruud is goed bezig

Ruud spreekt tot slot de vrome wens uit dat de woningbouwvereniging eigenlijk het initiatief tot zijn dwaze actie had moeten nemen. Want zij kunnen ‘groot inkopen’. Hij vergeet dat ze dat ook daadwerkelijk gedaan hebben, want ze hebben cv-ketels voor het gehele complex ingekocht. Maar door huurders als Ruud valt de order kleiner uit en betalen de medehuurders meer, alweer een aspect dat onderbelicht

blijft. Ruud kijkt alleen naar zijn zijn eigen kostenplaatje en zing de lof van zijn zonnepanelen.

Maar daar hebben zijn medebewoners niets aan. Want een of andere Amsterdamse bijgoochem in het huurcomplex heeft alle plek daarvoor op het dak al ingenomen. En hun cv-ketel wordt duurder dan in de brief stond, want diezelfde bijgoochem doet niet mee, waardoor de gelijkblijvende kosten worden omgeslagen onder minder huurders.

Aardgasvermijder Ruud steekt zich liever voor een halve ton in de schulden voor een huis dat niet eens van hem is. Goed bezig, Ruud!

"The Secret Life of Walter Mitty is a short story by James Thurber, written in 1939, first published in The New Yorker. The name Walter Mitty and the derivative word 'Mittyesque' have entered the English language, denoting an ineffectual person who spends more time in heroic daydreams than paying attention to the real world, or more seriously, one who intentionally attempts to mislead or convince others that he is something that he is not." [Wikipedia]